

כשערין לא יודע מפניהם, לא יוכל לסבל, שהרי לבו פורח לשעה. ובשודע מפניהם, עוזם בקיומו יוכל לסבל. כל שבעה כאן, וכאן אישו (ב') שהרי משה אמר להם כל מה שהיה אחרך וחזק לבם בדברים, ולא יכולו לסבל. כל שבעה אם לא היה אומר להם דבר, ומשום לך ויאמר אליהם במחלה, וחזק לבם, ואומר לך וידבר אליהם.

ועם כל זה לא יכולו לסבל, שהרי שנינו, אמר רבי יהודה אמר רבינו חייא אמר רבי יוסי, פשׁemu ש' של הקדוש ברוך הוא, דקרו של פרחה נשמהם, ועלתה נשמהם של ישראל עד כסא כבודו להדבק שם.

אמירה תורה לפניו הקדוש ברוך הוא, וכי לחם התייחס מלאפים שנים טרם שנברא העולם ? ! לחתם בתוכם (ויקרא ז) ואיש איש מבני ישראל ומן הגיר בתוכם, (שמות ל) ואל בני ישראל פרדר לאמור, (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים ? ! איפה הם בני ישראל ? באotta שעשה החזירה התורה את נשותם ישראל כל אחד ואחד למקומו. התורה חזקה ואחותה בנסותיהם להזכיר אומן לישראל. זהו שכותוב (תהלים ט) תורת ה' תפילה משבית נפש. משיבת נפש ממש. שנים, כתוב וישב שלמה על כסא ה' למלאך, פמו שפטותם (מלכים א-ז) שיש מעלות לפesa. רבי אבא אמר, שהלבנה עמלה בשלמות, שניםינו شبימי שלמה עמלה הלבנה בשלמות.

אימתי בשלמות ? (שנינו כתוב ותרב חקמת שלמה וגוי). מזו ותרכבי אמר רבי אבא, שעמלה הלבנה בשלמותה. מזו בשלמותה ?

מאי ותרכ, אמר ר' אבא רקיימה סירה באשלמותא פאי באשלמותה) דק' ימ' בא חמשה עשר,

חדרותא לבר נש, או פד אתי צערא, עד לא ידע מגיה לא יכול למסבל, דהא לבא אטפרה לשעתה. ובכד ידע מגיה, קאים בקיומיה, ויכיל למסבל. כל שבעה הכא, (נ"א והכא לאו הכא) דהא משה אמר לו נון כל מה דהוה לבתר, ואתקיף לביהו במלין, ולא יכולו למסבל. כל שבעה אי לא אמר לו נון מיידי. ובגין לך ויאמר אליהם בקדמיתא, ואתקיף לביהו. ולבתר וידבר אליהם.

ועם כל דא, לא יכולו למסבל, דהא תנין, אמר ר' יהודה אמר ר' חייא אמר ר' יוסי, כד שמעו מלה דקידשא בריך הוא, פרחת נשמייהו, וסלקא נשמייהו דישראל, עד ברס' יקרא דיליה, לאחדרקא פמן.

אמירה אוריתא קמיה דקידשא בריך הוא, וכי למגנא הוינא מתורי אלפי שנין, עד לא אתרי עלמא, למגנא כתיב בה, (ויקרא ז) ואיש (דף ה ע"א) איש מבני ישראל ומן הגיר היגר בתוכם (ויקרא כד) ואל בני ישראל עבדים. אין לומר. (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים. איננו בני ישראל. בה שעטה, אהדרת אוריתא נשמייהו דישראל, כל חד וחד לאטריה. אוריתא אתקיפת, ואחדית בהו בנשמייהו, לאחדרא להו לישראל הרא הוא דכתיב, (תהלים יט) תורה יי' תפילה משבית נפש. **משיבת נפש ממש.**

תאנא, כתיב (דבר הימים א ט) **וישב שלמה על כסא יי' למלאך, כמה דכתיב,** (מלכים א ז) **ישש מעלות לפesa. ר' אבא אמר, רקיימה סירה באשלמותא. דתניין, ביזמי דשלמה, קיימת סירה באשלמותא.**

אימתי באשלמותא. (נ"א תאנא כתיב ותרב חקמת שלמה ונוי)

שענדרה בחמשה עשר, כמו שמנינו, אברהם, יצחק. יעקב. יהודה. פרץ. חצוץ. רם. עמנוב. נחשון. בוז. עובד. ישי. דוד. שלמה. כשבא שלמה עמלה הלבנה בשלהות. זהו שבותה הלבנה שלמה על כסא י' למלך. כתוב שיש מעלות לפסא. הכל כמו שלמעלה.

כמי צדקיה עמלה הלבנה בפגם ונפגמה, כמו שנאמר (ישעה י) וירח לא יגיה אורו. שמנינו, במימי צדקיה נפגמה הלבנה וחסכו פנים של ישראל. צא וחשב, רחבעם. אביה. אסא. יהושפט. יהורם. אחיזהו. יוֹאשׁ. אחיזהו. עזיהו. יותם. אחיזהו. מנשה. אמון. יאשיה. צדקיה. וכשבא צדקיה, נפגמה צדקיה. ובשבא עמלה על פגם, שבותה הלבנה ועמלה על פגם, שבותה רימה (ב) ואת עני צדקיה עוז. באוטו ומן (איכה) השליך מושמים הארץ. ארץ זו העברה לפני שמים והתרחקה ממנה, ונחשכה הארץ זו. (בלטם, שענדה הלבנה בפיגמותה).

שנינו, בשעה שעמדו ישראל על הר סיני, התחללה הלבנה להoir, שבותה (שמואל-ב ב') וית שמים וירד. מה זה וירד? שקרב המשם ללבנה, והתחילה להoir הלבנה, שבותה (במדבר) לגל מתחנה יהודה. מורתה.

בדר סיני התחנה יהודה בשליט במלכות, שבותה (הורשע י) ויהודה עד רד עם אל ועם קדושים נאמן. רבי יצחק אמר מכאן, יהודה עד רד עם אל השלטון היה בשעה שהאל היה שולט מלכותו על הר סיני, באורה שעלה מלכותו של יהודה) מה זה ועם קדושים נאמן? כשבא אמר הקדוש ברוך הוא לישראל ואתם תהיו לי מלכת כהנים וגוי קדוש, נאמן היה יהודה לקל מלכות, והתחילה הלבנה להoir.

במה דתניין, אברהם. יצחק. יעקב. יהודה. פרץ. חצוץ. רם. עמנוב. נחשון. שלמון. בוז. עובד. ישי. דוד. שלמה. כר אتا שלמה, כיימא סיחרא באשלמותא. הדא הוא דכתיב, ויישב שלמה על כסא י' למלך. וכתיב שיש מעלות לפסא. כלל בגונא דלעילא.

ביוומי דעתךיה, כיימא סיחרא בפיגימותא, ותפוגים. כמה דעת אמר, (ישעה י) וירח לא יגיה אורו. דתניין, ביוומי דעתךיה, אתפוגים סיחרא, ותחשכו אנטיהו דישראאל. פוק וחשב, רחבעם. אביה. אסא. יהושפט. יהורם. אחיזהו. יוֹאשׁ. אמריזהו. עוזיהו. יותם. אחיזהו. יהזקיהו. מנשה. אמון. יאשיה. צדקיה. וכד אתה צדקיהו תפוגים סיחרא וכיימא על פגימותא. דכתיב, (ירמיה נ) ואת עניי צדקיה עוז. ביה זמנה (איכה ב) השליך מושמים הארץ. האי ארץ את עברא מקמי שמים, ואתרחת מניה, ותחשכא האי ארץ. (כלומר רקימא סיחרא בפיגימותא).

הנא, בשעתה דקימו ישראל על טורא דסני שארי סיחרא לאנחרא, דכתיב, (שמואל ב ב') וית שמים וירד. מהו וירד. דקרויב שמשא לגבי סיחרא, ושרי לאנחרא סיחרא. דכתיב, (במדבר ב) דgal מתחנה יהודה מזורה.

בטורא דסני, אתה נא יהודה, רופינס במלכותא, דכתיב, (הורשע י) ריהודה עוד רד עם אל ועם קדושים נאמן. (נ"א רבי יצחק אמר מהבא ויהודה עד רד עם אל גוי שולט בא בשעתה דראי אל שליט מלכויותה על טורא דסני בהאי שעתא שלט מלכوتה ריהודה) מהו ועם קדושים נאמן. כר אמר לך שא ברייך הוא לישראל. ואתם תהיו לי מלכת כהנים וגוי קדוש, נאמן היה יהודה לקל מלכותא, ושאר סייחרא לאנחרא.